

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

A feltámadott Jézus.

„... megjelenék először Mária Magdalénának, kiből hét ördögöt űzött ki.“

Amilyen volt az Úr Jézus élete, olyan volt a halála és olyan a feltámadása. Ő következetes volt Betlehemről, a nagy szegénységtől, a feltámadás nagyszerűségéig. Nem kereste megszületésében Heródest, tanítványait halászbokból válogatta össze, halála előtt a látókkal társalgott és midőn átfinomultan a sír sötétségéből kilép, akkor először Mária Magdalénának — a bűnös nőnek jelenik meg.

Ilyen az Úr! Ilyen és nem olyan, mint mi, akik gondosan, a társadalmi állásunknak megfelelően válogatjuk meg embertársainkat. Nem csoda, ha aztán ilyen lélekkel és gondolkozással nem részesülünk az Ő feltámadásának a kegyelmében.

Ezért maradunk továbbra is szerencsétlenek és céltévesztettek — ezért nem tudunk kereszténységünkbe a végső akkorig eljutni és ezért vagyunk szellemi értelemben még mindig oly messze az elérendő ideáltól.

Jézus élete mindenképen példakép és zsinórmérték részünkre, hogy ennek dacára nem bírnak előbbre vergődni, hanem ugyanazon állapotban stagnálunk — ennek oka és magyarázata, hogy az igazságnak csak a megismeréséig jutunk el, a megvalósítása elől azonban konokul elzárkózunk. Az elhívásnak, megtérésnek, újjászületésnek az első fokozatain ugyan keresztülmegyünk és a hálót, midőn Ő hív, oda is hagyjuk, de arra, hogy a megkezdett új életet diadalmasan keresztül is vigyük, részben gyengék és következetlenek vagyunk.

Ilyen körülmények között nem csoda, ha aztán életünkre állandóan a nagypéntek szomorúsága és fájdalma borul és nem tud abba behatolni husvét reggelének az öröme és fényessége. Mindig csak nyögünk és panaszkodunk, imáinkban sírunk és jajgatunk. Egy óbégató kereszténység ma az egész világ!

Kérded, hogy hol erre az orvosság?

A feltámadott Jézus életében!

Ha ugyan azon indulat és természet van bennünk, akkor mi sem tölthetjük örökös gyöt-rődésben életünk és a getsemáné csak átmenet lehet és nem cél életünkben.

A feltámadás útja pedig — mint a szent történelem bizonyítja — Mária Magdalénán keresztül vezet!

Vagyis — csak az a kereszténység jut el a tökéletesség magasabb fokára és állapotjára, — amely megdicsőülését és fényét, nem üres egyházi tények gyakorlására és hatalmának növelésére, de a bűnösök felkarolására és azoknak boldogítására fordítja.

Igy lesz a formák kereszténysége, a valóságok és örömök forrásává, — így kerülnek a tékozló fiak vissza az atyai házba és így nyernek a reménytelen leányok biztatást és vezetést egy új életre!

Nehéz feladat és kemény falat — az Úr Jézus kőkoporsóban feküdt, őrizőkkel körülvéve és lám, mégis kijött onnan — az emberi természettel ellenkező, de az egyetlen lehetséges és boldogító út.

A feltámadt Jézus először Mária Magdalénak jelent meg, kiből hét ördögöt űzött ki.

A feltámadó, életre kelő, jézusi kereszténység is hasonló carismákra hivatott. Ha nem tud e céljának megfelelni, akkor tapogatódzó, szenvedő és sínylő marad egész megnyilvánulásában, de ha fel tud emelkedni küldetésének magasztosságára, ha tényleg a bűnösök barátja lesz, akkor nemcsak apostoli erejét és fényét, nemcsak a feltámadás glóriáját, — de annak összes fokozatait és előnyeit is veendi: kevesebbit a könnyeket és öregbit, növeli az örömeiket.

Husvétnak szelleme és ereje így kapcsolódik bele a bűnös megkeresésébe, megmentésébe és így kerül a sötétben botorkáló szerencsétlen lélek a veremből, egy kimondhatatlan világosságra és boldogságra.

(Cs.)

Modern bűnök — modern mentési munkálatok.

I.

Az előző lapban megígértem, miszerint írni fogok arról, hogy az Úr miként gondolja megmenteni a társadalom azon osztályát, mely a megmentésre leginkább reá szorul.

Nos, most elérkezettnek vélem a pillanatot, hogy e tárgyban kiöntsem szívemből mindazt, ami abból előtörni készül. Ha mégis olyasvalamit írnék, amely ellenkeznék némelyek felfogásával, kérem, hogy legyenek elnézéssel iránymában és ne vegyék zokon, ha a tékozló fiú legintenzívebben mégis csak a hasonszőrű tékozló fiak között szeretne és vágyódna erejét lekötni, tűzét áldozatul hozni.

Régóta vallom és hirdetem és nem törődöm azzal sem, ha véleményemmel és vágyódásommal elszigetelten magamra is maradok és ha a vágy mindig csak vágy marad és nem megy teljesedésbe soha — hogy az evangélium elsősorban is a legszerencsétlenebbekké.

„De mikor a bűnösök, különösen a durva bűnösök, oly hálátlanok és amikor az ilyen misszió oly sok fáradságba kerül és annyi anyagi áldozattal jár, az eredmény pedig oly kevés vagy épen semmi?” — vetik ellenem azok, akik mindenben üzletet és pedig jól jövedelmező üzletet szeretnek csinálni.

Ismét mások így okoskodnak: „az Isten országa részére adott pénz mégse elkötvetélni való és nem arra adódott össze, hogy azt könnyelmű bűnösök megmentésére szíjjel-szórjuk”.

Sőt ilyen vélemény is akad bőven: „Kutyából úgy sem lesz szalonna!”

Nem szándékszem ez ellen véleményekkel vitába szállni, mert ezt inkább megérezni, mint megérteni lehet! Ez is egy ajándék és kegyelem az Isten részéről, mint annyi más minden. Erre is elhíva kell lenni és ezt a tüzet onnan felülről maga Isten gyújtja fel a szívben. S míg más meg nem értheti, addig ő a láng nyaldosásától égési sebeket szenved.

Valamit illusztrálásképen mégis kénytelen vagyok elmondani:

Egy lelkész is soká tiltakozott az ellen, hogy gyülekezetében az elesett nőkért dolgozzanak és azok részére otthont állítsanak fel, — de midőn saját leánya is e járvány áldozata lett, akkor maga is belátta, hogy o

szerencsétlenekért valamit tenni kell. Addig mindig a világ „salakjának és söpredéké”-nek tartotta a szerencsétleneket, de midőn leánya is azzá lett — minden vagyonát ezek megmentésére ajánlotta fel Istennek.

És esodálatosan ez akció nem csak a saját, de ezer más leánynak is a megmentését eredményezte és annyi öröme és áldásnak vált forrásává.

De ettől eltekintve, a bűnösök felől milyen sok a balvélemény. Sokan félnék tőlük, megvetik és elkerülik őket. Sőt maga a missziómunka is oly téren folyik, amely szinte légmentesen elzárja a bűnösök elől az utat.

Nem esoda, ha ilyen körülmények között a világ képe mindig ugyanazon marad és ha egyes osztályok úgyszólván nem is hallanak az üdv üzenetéről. Vagy ha hallanak is, de nem az ő értelmük és felfogásuk szerint.

A protestánsok pálcát törnek a római katolikusok latin liturgiája felett és ugyanekkor nem veszik észre, hogy az ő nyelvük is idegen — a bűnösökkel, az elesettekkel szemben.

Talán kissé furcsán fog hangzani, ha így szólok: minden bűnöshöz más-más nyelven kell szólni. De nem csak a nyelv más, hanem a módszer, az eszköz is különböző. Vannak modern bűnök és ezekkel modernül és modern eszközökkel kell dolgozni.

Vannak teljesen megfázott, vacogó lelkek, — ezeknél nem sokat ér a szó. Ezeknél tett, melegség, takaró és anyáskodó gyöngédség, sok becézgetés és főként — egy jól befűtött kályha kell! Nem is szükséges, hogy velük sokat beszéljünk, mert ha felmelegednek, nyelvük úgyszólván feloldódik és azután ők kezdenek velünk beszélgetni az üdvösség felől.

Én már hallottam beszélni ilyeneket és könnyeimben át a later képe elevenedett meg lelki szemeim előtt.

A bűnöm, a bűn fáj, éget ilyenkor — de a kegyelmet, a megmentőt, felemelőt, megszentelőt kegyelmet esodálva-esodálok...

(Cs.)

Hit és tudomány.

Gyakran találkozunk hetvenkedő, önmagukat szellemóriásoknak tartó egyénekké, kik lenézéssel beszélnek Istenről, túlvilágról, csodákról. Egyrészt sajnáljuk őket, amiért ily kietlen, gatz és tüskét termő sivatagon tévedeznek, másrészt mélyen felháborodik lelkünk istenkáromlásaik hallatára. Fáj szívünknek merész

1921

elbizakodottságuk és gögjük, mely annyira elvakítja őket, hogy a legszentebbet: Iétük adóját és gondviselőjét nem ismerik fel. Lelkük felháborodottságában szeretnék nekik odakiáltani: Balgák, hasztalan tagadjátok Istent! Zajos kiabálástok csak üres láрма, látszólagos istentagadás. Csupán ajkátok tagadja Őt; szívetek mélyén kitörülhetetlen betűkkel ott ragyog neve. Neveztétek Őt anyagnak, erőnek, természetnek, mindenképen Ő az: az egyetlen élő Isten. Értelmeitek sekélyességére, tudományotok felületességére vall minden ily meggondolatlan nyilatkozat. Az Írás is megjegyzi: „Mondá az esztelen szívében, nincs Isten.” Nem vagytok ti igazi tudósok, csak a mélyebb elmék felfedezéseinek elősködő féltudósok. Hasonlók vagytok az üres kalászhoz, mely büszkén emeli fejét az égre, míg a telt kalász lehajlik. Elbizakodottságtok csupán csekély tudástok jele; az igazi nagy tudósok lelke alázatossággal volt eitelve. Még a pogány Szokratesz is felemlíti, hogy ott kezdődik a bölcsesség, amidőn valaki belátja, hogy semmit sem tud.

Míg a féltudósok legtöbbször összeférhetetlennek tartja a hitet és tudományt, addig a valódi nagy tudósok hittel tele lélekkel borulnak le a minden tudományok forrása: Isten előtt. Az ő munkájuk szakadatlan törtetés a szép, jó s egyetlen igaz felő. Az emberiség jótörőinek nevezhetők ők, mert lelkük Istentől nyert fényereje jótékonyan suhan végig az emberek között, hogy hitüket fokozza. Isten papjainak is tekinthetjük őket, mert isteni erő az, mely mécesüket táplálja s vezeti őket a mindenség titkainak kutatásában. Munkájuk közben félve és bizóan függesztik szemeiket az örök Bölcseségre s lelkük alázatában gyakran érzik az emberi elme szűk korlátait. Töprengéseik közepette sokszor jutnak ama fájdalmas meggyőződésre, hogy önjerejükből végzett munkájuk eredménytelen s csak úgy jöhetnek rá a megoldhatatlan problémák nyitjára, ha az Úr gyújt fényt lelkükben. Ezek előtt hódolattal s tisztelettel hajolunk meg.

A tudományokkal való foglalkozás nemcsak nem gyengíti a hitet, hanem ellenkezőleg hatalmas erősítője annak, amennyiben sok alázatosságot és nagy istenszeretetet vált ki a lélekből. Az égitestek törvényeinek felismerése az Alkotó megfoghatatlan Bölcsességét tárja a kutató elé, mely mellett az ő elméje semmire törpül. A természetben és vegytan körében is gyakran könytelenek a tudósok, megszegyenelve bevallom, hogy kutatásuk meddők s az általuk

felfedezéseit s szilárdnak vált igazságok csak hipotézisek. Még a legközönségesebb, természeti ünemények magyarázatainál is évszázadokra tehetetlenül vesztegetnek. A hő, elektromosság, mágnesesség okának kutatása hány kiváló elmét foglalkoztatott eredménytelenül! Ezek érzik csak igazán az emberi ész korlátosságát! De ha kutatásaik nem is járnak pozitív eredménnyel, a fúrasztó munkában lelkük sok igazgyöngyöt választ ki. Munkájuk sokszor egyenértékű az imádsággal. S ha olykor olykor felfedeznek egy természeti törvényt, tisztelet s imádat óbred fel szívükben az első feltaláló, az első művész: Isten iránt s megtanulják Őt szerelni. Ez a szeretet a szeretetek lezörtékesebbje, mert gyökere nemcsak a szív mélyébe, hanem az elmébe is behatol.

A természettudományok erős támasztó pillérei a hitnek s istenfélelemnek. A féltudósok istentagadó véleményét megdöntötte a hitben gazdag tudósok egész sorozata. A többek között a modern természettudomány alapítói és legkiválóbb művelői: Volta és Ampère életükkel és hitvallásukkal is bebizonyították, hogy a hit és tudomány mennyire összeférnek. Mennél több természeti titokról sikerült a fátyolt fellebbenteniök, annál több tápot nyert lelkük hitük erősítésére, annál előbbben és közelebb érezték maguk felett a mindenség Alkotóját. Alázatosságuk s hitük mélysége felfedezéseik arányában nőtt, s bármennyire ünnepekte őket a tudományos világ, nem óbred fel lelkükben a „modern felvilágosodottak” gögje és felfuvalkodottsága; mindvégig megmaradtak az evangélium hű követői.

A botanika még szemléletibb módon tárja elénk Isten bölcsességét. A növények szépsége minden érzékű embert megragad. Nem is kell tudósnak lennünk, hogy a növények csodás szerkezetében, színompájában, illatában a paradicsomi tiszta szépség maradványait ismerjük fel, melyet a megbocsátó Isten gyönyörködtető s üdítő emlékeként hagyott a bűnös emberiségnek. Ha az ateisták kételkedő megjegyzéseit hallom a csodákról, szeretném fülükbe suttogni: Hajoljatok le egy kis virághoz, szemléljétek meg jól, tapintsátok meg bársonyos szirmát, szivjátok be illatát s hasonlítsátok össze azzal a piszkos, szürke földdel, melyből nőtt. Van-e abban szín-pompa, illatár? Nem csoda-e ez a kis virág? Ha megkérdeznék őt, honnan van, azt felelné: „Engem Isten jóságát teremtett.” Személyválogatás nélkül ezt suttogná a legegyszerűbb tanulatlan embernek úgy, mint a nagy tudósnak.

Csak hogy a tudós csengőbben, tisztábban hallja e szózatot, mert a szürke föld atomjainak színpompát, illatot alkotó vegyületté való csoportosulásában felismeri az isteni örök erők és törvények működését. (Folytatjuk.)

A MISSZIÓI ÉLETBŐL

Örömnapiak Nyiregyházán.

Funk Márton szuperitendens testvérünk március 9—14-ig Nyiregyházán tartózkodott, megszemlélvén az ottani gyülekezeti állapotokat. Minden dicsekedés nélkül örömmel állapíthatjuk meg a tényt, itt az Úr gyümölcsös kertje gazdagon meghozta az érte hozott áldozatokat és fáradságokat. És ami ennél is boldogítóbb tudat: ez egy eleven, élettől és tüzeltől telített gyülekezet, ahol valóban érezni lehet, hogy az Úr lelke és ereje dolgozik a szívekben, mert a külső istentiszteleti forma mellett, érezhető a belső valóság és közvetlen közösség az Úrral.

A nyiregyházai gyülekezet nyelve magyar és tót. Ennek dacára ez a legkisebb félreértésre sem ad okot, ellenkezőleg mindkét nyelven egyforma erővel és áldással folyik a munka.

Lelkésztestvérünk ott időzése alkalmával a vasárnap délelőtti istentisztelet tót nyelven, a délutáni pedig magyar nyelven lett tolmácsolva. Mindkét összejövetelen nagy tömegek vettek részt, mely alkalommal feltűnt, hogy a szép énekkart Magna Ilona testvérnőnk vezette nagy hozzáértéssel. Legnagyobb örömmel mégis az képezte, mikor 41 lélek hozzánk való csatlakozását jelentette be és ez alkalommal 22 rendes és 19 próbatag vétetett fel a gyülekezetbe. Ez mindenesetre nagy erőgyarapodás a gyülekezetre, de még biztatóbb jel a jövőt illetően.

Hála a jó Atyának, hogy a munka nem csak Nyiregyházára szorítkozik, hanem a várost övező nagy tanyák népe is részesül e kegyelemben és ott is evangélizációs összejövetelek tartatnak.

E nagy és televény, kövér misszió földet az Úr kezébe helyezzük és tőle várjuk, hogy a megkezdett nagy munkát sikerrel és győzelemmel koronázza meg.

Végül még egy örömdetes körülményre kell reámutatnunk és ez a szeretetnek a megnyilvánulása, mely itten különbs erővel és csodával mutatkozik meg. Nyiregyházai testvéreink oly készséggel állanak helyt, midőn adni és segíteni kell valahol. És ezt mi minden más

jelnél a legtöbbször becsüljük, mert tudjuk, hogy prédikálni mások is tudnak, de segíteni örömmel és vidám szívvel csak az tud, akibe és akikben Istennek lelke dolgozik.

Szeretni és ismét szeretni, adni és ismét adni — ez legyen vezérfonalunk minden eszelekvésünkben és akkor Nyiregyházán és mindenütt érezhetővé fog válni az Ő megszentelő kegyelme!

(Cs.)

Valami Hardingról.

Az amerikai Egyesült-Államok jelenlegi elnöke tudvalevően a baptista egyházhoz tartozik, a felesége azonban metodista. Az elnök atyja szintén baptista volt, míg anyja metodista. Harding háza nyitva áll bármely felekezet prédikátora részére. Marionban ő maga is igen gyakran felkeresi az ottani metodista egyház esti istentiszteleteit. Ebből is élénken élénk tünik az új elnök szabadgondolkodása és az, mely szerint Ő Krisztus országát nem csupán saját felekezetében, de mindenhol feltalálni véli, ahol azt isteni szellemben keresik és hirdetik és ahol az Úr Jézus megmentő vére lesz odátárva, mint egyetlen megmentő eszköz.

EGYHÁZI ÉLET.

Isteni tiszteleteink rendje: Vasárnap d. e. 10 és kedden d. u. 6 órakor német isteni tisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. — Vasárnap d. u. 5 órakor németnyelvű isteni tisztelet a Rákóczi-úti „Luther udvar” templomában. — Csütörtökön este 6 órakor magyar isteni tisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. Szerdán délután 7 és vasárnap délután 3 órakor magyar istentisztelet Petneházy-utca 25. szám alatt. Mindenkit szívesen látunk.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díj egész évre . . . . . 25.— K.

Félévre . . . . . 13.— K.

(Portó külön.)

Egyes szám 1 korona.

Amerikába évi előfizetési-díj portóval 1 Dollár.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szűcs Artúr Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztélyen Könyvesház” k. f. Szöv.

„Magvető” Könyvnyomda Budapest, VII., Hársvia 32.

Telefon: J. 119—2. sz. — 7426.

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

A mi sajtónk iránya.

A budapesti gyülekezet sajtógyűlésén előadta:
Csopják Gábor t.

Pál apostol már a Korintusbelieknek így ír: "... a betű öl, a lélek megelevenít." Hol volt pedig még akkor Gutenberg János a maga találmányával és hol voltak a mai rotációs és szedőgépek? A betű azóta rettenetes utat tett meg és ma az első világhatalom. Egy erőszelű diktátor e félelmetes hatalommal sakkban tudná tartani az egész világot! És tudjuk, hogy a legnagyobb háborút az ólomkatonákkal vívják meg. E kolosszális mérkőzés kimenetele és ügye bennünket is érdekelhet, ha meggondoljuk, hogy a modern missziózás csaknem e térre szorítkozik.

Az kétségtelen, hogy a magyar evangéliumi irodalom a jövőben nagy harcot lesz kénytelen vívni az ólomkatonák nem evangéliumi szellemben való felsorakozásával és esetleges offenzív támadásával szemben. A kérdés csak az, vajjon az adott körülmények között és speciálisan milyen legyen a mi sajtónk, a mi organumunk. Nem éppen a Békeharangra gondolok csupán, hanem mindazon máris meglevő és még jövő irodalomra, mely hivatva lesz éppen részünkről a támadást diadalmasan kivédeni és a már elfoglalt pozíciót kiszélesíteni.

Sajtónk jövőjét illetően sok propositiót hallottam, de amelyet elfogadhatónak, aligha találok. A legtöbben abban a véleményben vannak, hogy e téren amerikai, angliai vagy német szellemben kellene dolgozni és külföldi műveket magyarra fordítani.

Én soha, egy pillanatig sem voltam híve az ilyesminek. Kilőtt vagy idegen lövedékekkel nem lehet eredményt, vagy sok eredményt elérni!

Meg aztán kérdés, vajjon a felemlített művek olyanok-e, melyek itt is elérhetik-e ugyanazt a hatást? Véleményem — nagyon szerény véleményem szerint, — még otthon sem jártak kellő eredménnyel, mennyivel kevésbé vezetnének akkor célhoz éppen itt, más-gondolkodású, más szerencsétlenségű nép között.

Ha Amerikában, Angliában, Németországban már oly ideálisak volnának a viszonyok,

hogy azok legalább csak megközelítenék az evangéliumi és krisztusi követelményeket; — tán beszélni lehetne felőle! De ezek az országok ép oly szerencsétlenek, mint mi. Mikor e szavakat mondom, Amerikában az öngyilkosok száma félelmetesen növekszik és az utcákon a munkanélküliek százezrei tanácstalanul ödöngenek. Angolországban kezdetét vette a milliós bányászsztrájk, melynek kimenetele kínosan bizonytalan. Németország pedig még vívja véres tusáját a zavargók nagy tömegével.

Hol itt a boldogság? A kultúra még nem jelent boldogságot! Az evangéliumi igazságok ismerete és hangoztatása még nem jelenti, hogy azok a köztudatba, a valóságba, az életbe is átmentek.

A rossz irodalomnak erejéről volt alkalomunk meggyőződést szereznünk, de hogy mi a jó irodalom, erről csak elméletileg nyilatkozhatunk, nem tapasztalatilag. Vagy ez a tapasztalat olyan kis térre szorul össze, mely nem tud irányítólag a nagy masszára hatni. A rossz irodalom máról-holnapra egész tömegeket képes megfertőzni, megrontani, vajjon el lehet ezt mondani a jó irodalomról is?

Hogy a jó irodalom hazánkban is szélesebb méretekben foglalja el helyét, ez kétségtelen, hogy annyi vallásos kör alakul, ez is nyilvánvaló, de arra, vajjon ezzel szemben a korcsmák, lebukok, örömtanyák száma is kevesbedne, ki adhatna lelkiismeretes feleletet.

A jóra való törekvés célhozérés nélkül csak föl vagy semmilyen eredmény.

Részemről a mi sajtónk irányát én a következőkben határozom meg:

A mi népünk nem annyira az észnek, a tudásnak, mint inkább az érzelmeknek, a szívnek a kultiválója. Nálunk a kedély, a közérzés; a megérzés beteg. Csak nem általánosan beteg. És itt hasztalan akarnánk e népet teológiai kutatásokkal, írásmagyarázásokkal boldogabbá tenni. A szerencsétlen ember helyzetén sem változtathatunk a keresztelésnek vagy úrvaeserának a rendezésével és fejtegetésével. Hol vagyunk mi még attól, mikor e részletkérdésről beszélgethetünk velük, mikor még az általános,

hétköznapi igazságok iránt is teljesen érzéketlenek. Miért akarok először prédikálni a vízben fuldoklónak, mikor annak nem prédikáció; de egy erős mentőkötél kell és egy bátor, szeretetteljes kar, mely kiemelje.

Végre kimondtam, amit akartam. Egy szeretetteljes kar, mely kiemelje! Egy kar, amely szeretettel emel és nem filozofál, óbégat, siránkozik és haragszik, ha segíteni kell.

A mi sajtónknak, ha céltudatosan akar dolgozni, egy ilyen emelődaru szerepét kell betölteni.

Kértek, hogy adjak programot és irányítást. Nos, adok: Minden sort Krisztus szellemében írni, de soha olyant, amely délibáb és nem lesz valósággá. Nem írni soha elvont teológiai dolgokról, melynek az élethez semmi köze, hanem állandóan felszinen tartani a nagy kérdéseket, melyek az embert nemcsak jobba, nemesebbé, de boldogabbá, szerencsésebbé is teszik lelki értelemben.

Ehhez az út pedig nem az éssen, hanem a szíven keresztül visz.

Legyen a toll mindig a szeretet tintájába mártva és akkor nem kell félni, hogy alóla igazságtalanság vagy kegyetlenség fog kikerülni.

Legyen a sajtónk a bűnösök barátja. Ne arról írjon, hogy milyenek a bűnösök, hanem mutassa az utat a megigazulás, a megjobbulás felé.

A mi sajtónk ne csupán írjon, hanem a cselekvésre készen is álljon. Ne várja, hogy szeressék, hanem szeressen ott is, ahol már mások mindent reménytelennek mondanak.

Minden-figyelmeztetést köszönettel vegyen, a rosszat kerülje, de a jót, a szeretetet mindentől és feltétlenül tegye!

A MISSZIÓI ÉLETBŐL

Husvétii örömeik Budapesten.

A husvétii ünnepet megelőzően, az egész nagyhéten evangélicizációs esték tartattak a budapesti gyülekezetben. Kegyelemmel és áldással telített esték voltak ezek, az imaterem minden alkalommal zsúfolásig megtelt. A legfelejthetlenebb mégis a nagypénteki úrvacsoravétel volt, amikor a gyülekezetből több, mint 100-an vették magukhoz a szentközösséget jelképező szentjegyeket.

A husvétii ünneppel kapcsolatosan két ízben is alkalmunk volt látni lelkeket, akik örömmel jelentették be az Úr gyermekeihez

való csatlakozásukat. És pedig 38 próba és 7 rendes tag vétetett fel gyülekezetünkbe ez alkalommal. A felvételre jelentkezettek tömege valósággal ellepte az imaház pódiuma előtti helyet.

A felvett kedves lelkek között budapestiek, kispestiek, cinkotaiak, rákosszentmihályiak és ujppestiek voltak. Áldja meg a jó Isten őket egyenként és személyesen és adjá, hogy hűséggel és kitartással megállhassanak az Ő kegyelmében.

A magyar külmiszió ügye úgy látszik újra fellendül. A „Magyar Evangéliumi Keresztény Missziói Szövetség” február 18-án tartotta a skót misszió palotájának egyik termében újszervezkedő közgyűlést, melyet dr. Rényi György orvosnak a glasgói missziói konferencia problémáiról tartott előadása vezetett be. Az új intéző-bizottság mielőbb kiadja a „Hajnal” című külmisziói folyóiratot, a fővárosban heti missziótanulmányozó órát, havonként missziói estélyeket tart a vidék jelentékenyebb gócpontjaiban is meg akarja szervezni munkáscsoportjait. A „Hajnal”-ra vonatkozó megrendelések, valamint missziói adományok a Szövetség pénztárosához (Csia Sándor dr. orvos, IX., Angyal-utca 7/a. küldendők.

Adakozások. Misszió részére: A. 1000 K, Nyiregyházáról; Schw., P.-né 200—200 K; K. úr 100 K; P.-né, D. tanárné, özv. T.-né Kósd-ról 20—20 K; B. J. Nyiregyházáról, O. k. a. 10—10 K.

Az árva-otthon céljaira: O. testvérnő útján 2000 K; D. W., B. testvér Nyiregyházáról, G. R. útján 1000—1000 K; H.-né Budapestről 500 K; Z. úr Budapestről 200 K; V.-né, T.-né, Schw. testvérnő, W. testvérnő Budapestről 100—100 K; G. R., P. k. a. Budapestről 20—20 K.

Az Úr áldja meg a szíves adakozókat és öntsön mások szívébe is hasonló szellemet!

Dr. Melle Amerikában. Ki ne ismerné közülünk őt? Annyi sok évi közöttünk való munkálkodás után, most a frankfurti prédikátor-képző intézetnek az igazgatója és mint ilyen, hogy szervezze az európai gyermeksegítő akciót, Amerikába érkezett, hogy az ő nagyszerű tudásával ezt a nagy művet mennél hamarabb tető alá juttassa. Reméljük, hogy buzgólkodása a magyar gyermekek számára is hozni fog valamit a konyhára!

A Bethánia testvéregylet tavaszi konferenciája április hó 1-én vette kezdetét. Fájdalom, hogy a konferencia sorozata csak megkésve érkezett hozzánk és mi így arról előző

jelentéssel nem szolgálhattunk. Ennek dacára, most annál nagyobb örömmel emlékezünk meg e nagy, magyar, evangéliumi egyesület munkálkodása felől. E sorok szerény íróját (Cs.) valószínűleg meglepte a Bethánia hatalmas, élő és eleven nagy tömege. Magyarországon ezidő-

zerint még ritkán látni ily szépszámú lelkét, ily evangéliumi szellemben egybeseregleni. És Vargha Gyuláné testvérnő ne vegye világiasan tőlünk, ha így szólunk felőle: Ő volt e konferencia bája, jézusi értelemében.

A mi misszióink ülése.

A jó Isten segédelmével április 21–24-ével a magyarországi püspöki metódista egyház missziói ülésre sereglük össze és pedig első alkalommal mint független misszió. Eddig ugyanis a kedves dr. Mello szuperintendens testvér vezérlete alatt közösen dolgoztunk az ausztriai gyülekezetekkel, míglen most a változott politikai helyzetre, de még inkább az erősödésben és fejlődésben levő magyar munkára való tekintettel, mint önálló misszió foglalunk helyet a többi országok munkálkodásában.

Hisszük és reméljük, hogy e missziói ülés, melynek tárgysorozatát már most közölhetjük, csak bevezető mozzanat lesz abban a nagy eseményben, mely hivatva lesz szeretett hazánkat evangelizálni.

A missziói ülés programja: Budapest, VI.

ker., Felsőerdősor 5. sz. alatti ujonnan épült kápolnánkban:

dr. Nuelsen L. János

Április 21-én, csütörtök este 7 órakor:
Üdvözlő est.

Április 22-én, péntek délelőtt 9 órakor:

Az ülésezés megnyitása az Úrvaesora ünnepélyével: Dr. Nuelsen L. János püspök, Zürich.

Április 23-én, péntek este 7 órakor:

A delegátusok estélye.

Április 23-án, szombaton d. e. 9 órakor:

Missziói prédikáció: Spörri J. G. k. szuperintendens, Bern.

Április 24-én, vasárnap délelőtt 10 órakor:

Prédikáció és felavató-ünnepély: Dr. Nuelsen L. János püspök, Zürich.

Április 24-én, vasárnap délután 1/23 órakor:

A vasárnapi iskola ünnepélye.

Április 24-én, vasárnap este 1/28 órakor:

Az ifjak szövetségének ünnepélye: H. Bargmann k. szuperintendens, Wien.

A Luther-udvarban levő ev. templomban. (VIII., Rákóczi-út 57. szám) április hó 24-én, vasárnap délután 5 órakor előadást tart dr. Nuelsen L. János püspök, Zürich, a következő tárgyról:

A keresztyénség és a jelenkori világválság.

A tárgysorozat minden pontjához szabad bemenet.

Hit és tudomány.

(Folytatás.)

Ti gógós emberek! Próbáljátok meg laboratóriumaitokban, gyáraitokban csak egyetlen ily puha, művészies eredetű, illatot árasztó szirmot alkotni elemeitekből vagy rongyaitokból! Kénytelenek lesztek bevallani tehetet-

lenségteket, tudatlanságtokat! Megkíséreltétok már a Teremtő munkájába kontár kezekkel belenyulni; többször akartatok elemeitekből élőlényt alkotni, de a legparányibb egysejtű állatot vagy növényt sem tudtátok életre hívni. Sokáig próbálgattátok, reménykedtetek, de a nagytudományú Krisztus-hívő tudós, Pasteur, a párisi egyetemen végzett kísérleteivel véget

vetett reményeiteknek, amennyiben bebizonyította; hogy élettelen, holt anyagból soha élőlény nem fejlődhetik. Az élet osztogatója egyedül Isten. Hol van a ti elmétek nagysága?

S ti egyszerű lelkek! Ne irigyeljétek a tudóst, a művészt. A ti világosságtok ragyogóbb s fényesebb az övéknél. Az alázatos hit magasabban lobogó fáklya, mint a tudomány mécsese. A teremteit világ nagyszerűségét ti is megérthetitek a hit világánál. Egyik nagy tudós emlékirataiban ezt írja: „Éppen azért, mert sokat tanultam, olyan a hitem, mint egy bretagne-i földmivesé s ha még többet tanultam volna, talán olyan hitem volna, mint egy bretagne-i parasztasszonynak.” Sok világhírű tudós térdelt egy sorban a gyermekekkel s szegény asszonyokkal s csak annyiban különböztek azoktól, hogy hitük alázatosabb volt, szeretetük forróbb volt, mint azoké.

A művészet a hitnek még szorosabb és hűségesebb társa, mint a tudomány. A művészet egyenesen Isten birodalma, a művészi ihlet, isteni szikra, amit csak egyes kiválasztottak kapnak ajándékkul a Teremtőtől. A legtöbb művészi lélek alkotásai a legmagasabb céljaul egyet tűz ki: az isteni szikra világával fölemelni a földhöz tapadt emberiséget a kegyes adományozóhoz, Istenhez. A magasztos zene, költészet, festészet nem ad-e szárnyakat s nem emeli-e a felsőbb régiókba, Isten közelébe, az odavágyó lelkeket? Beethoven, Haydn, Wagner stb. nem az Úr zsámolyához helyezték művészetük zenitjét, legszebb alkotásaikat? Beethoven igazi nagyságát akkor érte el, midőn minden földi salakot levette magáról, egyik szimfóniájában a halálküzdelmet festi le s kifejezésre juttatja akkordjaiban az élet egyetlen nyugvópontját: az Isten akaratan való megnyugvást. Hasonló érzéseket tolmácsol Wagner Parsifáljában, Bach fugáiban, Chopin prelude jeiben, Haydn vallásos dallamaiban. A nagy festők, szobrászok is viszatükrözik műveikben azt a tényt, hogy oly mértékben emelkedtek az igazi művészet magaslatára, amily mértékben élt lelkükben a hit és istenszeretet.

A tudomány és művészet csak addig nyujtanak megnyugvást, boldogságot művelőknek, míg támaszuk a hit; mihelyt számúzik szférájukból azt, elvész lelkük harmóniája s gyötrelmek tanyájává lesz szívük. Hány filozófus jutott ily meghasonlott kedélyhangulatban az öngyilkosság örvényébe! S hányan juttatták esődbe böleleleti programjukat azzal, hogy önmaguk sem tudták olveiket cselekvéseikben örvényre

juttatni. A híres, modern materialista bölelelő: Nietzsche, ki a jótékonyságot és emberszeretetet teljesen kikáposolta tanaiból, éltealkonyán ugyancsak igénybe vette évekig nővére támogatását és ápolását. A halál közeledtével az athesta tudósok legtöbbje belátja tévedéseit s szive mélyén érzi az általa annyiszor megtagadott Istent.

Mindannyiunknak, legyünk akár a nép egyszerű lelkű gyermekei, akár művelt agyú tudósok, egy tudományra van legnagyobb szükségünk: szeretni tudásra. Minden tudomány csak annyiban bír reánk nézve értékkel, amennyiben az Isten és embertársaink iránt való szeretetet fokozza vagy szolgálja. Midőn egy ifju azt kérdezte az Úr Jézustól, mit kelljen cselekednie, hogy elnyerje a mennyek országát — ezt kapta válaszul: „Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből s minden erődből: felebarátodat pedig, mint tennmagadat.” A szeretet a tudományok tudománya, csak hogy erre nincs tankönyv. Nagy magabaszállás s csendes nyugodt órák kellene ahhoz, hogy a fáradt elmék eljussanak az önismeret azon fokára, ahol megszégyenülve s megsemmisülve átérzik tudományuk s érzéseik fogyatékos voltát.

(Folyt. köv.)

EGYHÁZI ÉLET.

Isteni tiszteleteink rendje: Vasárnap d. e. 10. és kedden d. u. 6. órakor német isteni tisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. — Vasárnap d. u. 5. órakor németnyelvű istenitisztelet a Rákóczi úti „Luther udvar” templomában. — Csütörtökön este 6. órakor magyar istenitisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. Szerdán délután 7. és vasárnap délután 3. órakor magyar istenitisztelet Petneházy utca 25. szám alatt. Mindenkit szívesen látunk.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díj egész évre . . . . . 25.— K.

Félévre . . . . . 13.— K.

(Portó külön.)

Egyes szám 1 korona.

Amerikába évi előfizetési-díj portóval 1 Dollár.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artúr Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. f. Szöv.

„Magvető” Könyvnyomda Budapest, VII., Hársfa-u. 33.
Telefon: J. 119—03. sz. — 7464.